

קונטֿרָס

כלליות אמונה

יגלה איך שעקר כלליות היהדות הוא האמונה הקדושה בו יתברך בתרומות ובפשתות, באשר קיבלנו מאבותינו ורבותינו הקדושים מדור דור, וזה אמונה הקדושה היא כלליות הקדשה, ואיך שאריכים למלא את כל העולם עם האמונה הקדושה בו יתברך, ולהתהלך מהרשעים הארורים הרוצים לעקר את האמונה הקדושה מארחינו בני ישראל.

בניו ומיסד על-פי דברי

רaben הقدس והנורא, אור הגנו והצפן,

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורהנו ורaben

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן علينا.

ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רוז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן علينا,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגمرا ומדרשיהם וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עה"ק ירושלים טובב"א

מוֹהָרָא"שׁ נ"י אמר: אל
תַחֲשִׁבוּ, כִי לְהַשִּׁיג הַשְׁגָות
אֶלְקּוֹת הַוִילֵךְ כָּל-כֵךְ בְּנָקָל,
עַלְיכֶם לְדִעָת, כִי קָדָם שְׂהָאָדָם
בָא לִידֵי הַשְׁגָה, שׁוֹבְרִים אֹתוֹ
לְגָמָרִי, עַד שְׁנָעָשָׂה בְּעִינֵינוּ כִּיאֵין
וּכְאָפָס נִמְאָס וּנְדִפָה לְגָמָרִי,
וְאֵז דִּיקָא בְּשִׁמְמָגִיעַ לְמַצָּב בָּזָה,
מִתְחִיל לְהָאִיר לוֹ.

(אמרי מוֹהָרָא"שׁ, חָלֵק א', סִימָן שָׁבָב)

קונטֿרָס

כָּלְלִיּוֹת אַמְנוֹנָה

.א.

צָרִיךְ שְׁתֵּדַע, אֲהוֹבִי, אֶחָי הַיָּקָר, כִּי עֲקָר כָּלְלִיּוֹת
הַקָּדָשָׁה וְכָלְלִיּוֹת כָּל הַיְהוּדִות פָּלוּי אֵךְ וַךְ בְּאַמְנוֹנָה
פִּשׁוֹטָה בּוֹ יַתְּבִּרְךָ — לִידְעָה אֲשֶׁר אֵין שָׁוֹם מִצְיאוֹת
בְּלֻעָּדָיו יַתְּבִּרְךָ, כָּלָל, וְהַכְּלָל לְפָלָל אֱלֹקּוֹת גַּמָּוֹר הַוָּא,
וְהַקְדּוֹשָׁ בְּרוֹךְ הַוָּא מְנַהֵּג אֶת עַוְלָמוֹ בְּהַשְׁגַּחָה נֹרָאָה
וּנְפִלָּאָה עַד מַאֲדָ, וּעֲלֵינוּ לִמְסֹר אֶת נְפִשְׁנוּ בְּעַבוּר
הַאַמְנוֹנָה הַזֹּוּ, וְלִידְעָה כִּי אֵין מְבֻלָּעָדָיו יַתְּבִּרְךָ כָּלָל, רַק
הַאַמְנוֹנָה הַזֹּוּ, וְלִידְעָה כִּי אֵין מְבֻלָּעָדָיו יַתְּבִּרְךָ כָּלָל, רַק
הַוָּא נִמְצָא הַמִּמְצִיא אֶת כָּל הַנִּמְצָאים, וְהַוָּא מְחַיָּה
וּמְהַווָּה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלָה, וּבָכָל פָּרֶט מִפְּרַטִּי
הַבְּרִיאָה — דּוֹמָם, צֻוָּמָה, חַי, מְדֻבָּר, אֲנָפוּה וּגְסִפְרָה

שלו

כָּלְיִוֶת אַמּוֹנָה

תורה, ועלינו לחשש ולחרור ולהתגע בתורה הקדושה, למצא את ההלכה שבחותם גשמיota העולם זהה – דום, צומח, חי, מדבר, אשר התורה היא שכלו יתברך, וכשיעמיק מהשבותה בתורה הקדושה, למצא את ההלכה והסיגיות השיקות לפוטרי דום, צומח, חי, מדבר, זהה יזכה לקשר עצמו אליו יתברך, ולהמשיך עליו ערכות ידידות זו חיות אלקותו יתברך, וזה עקר כליות האמונה הקדושה וככליות היהדות. אשר מי שמחזק עצמו בעתים הלו באמונה פשוטה, שהיא יסוד ועקר הכל; אשר לו!

.ב.

צרייך שתדע, אהובי, אחינו היקר, כי כליות היהדות וככליות כל הקדשות היא הדבקות בו יתברך – לדבק עצמו בו יתברך, כמו שمدבקים שני דברים בדבק, שלבל יתפזרו, כמו כן צרייך לדבק עצמו בו יתברך, לבל יוכל להפריד ממנו יתברך כלל, וזה כליות האמונה הקדושה, כי האמונה היא הדבקות, וזה שמכנים בעצמו אמונה פשוטה בו יתברך, וידוע אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל

כָּלְיִוֶת אַמְנוֹנָה

שלז

אלקויות גמור הויא, ודו"מם, צומח, חי, מדבר, הם אלקויות בהתלבשות זהה, אשר למראה עיניו זה נקרא שלמות הבדיקה, וכל מה שמנכnis את עצמו יותר מזה, על-ידי-זה נקרא בעלה דמטרוגניתה בעל של המלכה שהיא השכינה הקדושה, כי היא האמונה הקדושה בו יתברך, והוא מחבר עצמו וմדק עצמו בה, אז נעשה יחד שלם, ואלו מעלות הצדיקים הגדולים, שמימים היוחם ובאו אל דעתם, לא הפריido עצם מהשכינה שהיא האמונה הקדושה, ועל-כן יש בכלחן לעשות אותן ומופתים, כי מאחר שדבוקים בו יתברך בחיי הרים, כל מה שمبرקש תכרי ומיד נשמע ונתקבל, על-כן ראה, אהובי, אחוי, גם אתה לעשות התחליה חדשה ותכנס את עצמך אל תוך האמונה הקדושה, ותמיד תציר לנגד עיניך איך שהפל לפל אלקויות גמור הויא, ואתה עומד בתוכך האור, והאור הזה מסבב אותך, אז על-ידי-זה תזכה לצאת מכל ירידותיך ונפילותיך, ותזכה להפל לגמרי בו יתברך, אשר זה כלליות כל היחסות, כלליות התורה הקדושה – להדק בו יתברך.

ג.

צרייך שתרגיל עצמך, אהובי, אחיך היקר, להסתכט אליו יתברך בתרומות ובפניות גמור, ולידע כי אין בלוודיו יתברך כלל, והכל לפל אלקיות גמור הוא, וזה כלליות הקדשה, כלליות היהדות, כלליות האמונה הקדושה — להיות רגיל להסתכט תמיד רק אליו יתברך, ובכל מה שעובר עליו ובכל מקורה ומארע שרק יקרה ויארע עמו, תכף ומיד יברך עד המפהו, יידע כי הוא מושג בהשגה פרטית פרטית, ויחזר אליו יתברך, אשר באמת אין לך עוד טוב מדבר זה — לחזור אליו יתברך, ולהרגיש עליו את אמתת מציאותו יתברך, ולידע כי אין שום טبع כלל, והכל אלקיות גמור הוא, אף שבתחלת יבוא לך מאי בקושי ובכבודות לזכות להגעה אל המדרגה זו, עם כל זאת אם תמיד בזה, אז תראה נוראות נפלאות עד מאי, כי זה כלליות היהדות וכלליות הקדשה — להיות רגיל להסתכט רק אליו יתברך מפל דבר שرك עוגר עליו — בין ברוחני ובין בגשמי.

כָּלְיִוָּת אַמּוֹנָה

שלט

.ד.

ראה, אהובי, אחינו ה'יקר, להכנס את עצםך בכל
יום באהמונה הקדושה, ותדע שאין שום מציאות
בלעדיו יתברך כלל, ורק גדול ודבר קטן הכל נארע
רק בהשגתנו הפרטיה פרטית, ואין שום מקום לנوس
ולהתחטא מפגעי ומקרים הזמן, רק אצלו יתברך; על-
כן הריגל עצםך לדבר עמו יתברך בלשון שאפתה רגיל
בה, ותדע ותאמין, אשר כל דבר שאפתה מדבר לפניו
יתברך, נשמע ונתקבל, וזה כלויות האמונה הקדושה,
שהיא כלויות היהדות, כלויות הכל — לידע שא הוא
יתברך שומע תפלה כל פה, יכולים לפועל אצלו
יתברך כל מה שרוצים אפילו שודד הטבע, ולפעל
אותות ומופתים, ובכללך, אהובי, אחינו ה'יקר, שתהייה
חזק בדבר זה, אפילו ימים ושנים לבקש על דבר אחד,
ולא ליאש את עצמו מן הרחמים, אז דיקא תראה
נסים נפלאים, מה שייעשה עמו הקדוש ברוך הוא, כי
תפלה גדולה מהכל, והתפלה עם האמונה הקדושה
הולכות יחד, משלבות אחת לחברתך, כי אי אפשר
להתפלל אליו יתברך, רק בשזוכה לאמונה ברורה —
לידע ולאמין באמונה וידעה ברורה, אשר הוא

כלליות אמונה

יְחִבָּרֶךְ נִמְצָא אַתָּה, עַמֹּךְ, וְאַצְלָךְ, וְשׁוֹמֵעַ כֵּל דְּבוֹר
 שִׁמְוֹצִיא מִפְיוֹ, וְלַהֲפֹךְ, עֲקָר בְּנֵינוֹ הָאָמֹנוֹת הַקָּדוֹשָׁה,
 שְׁגָבָנָה וְנִתְגָּדֵל אֶצְל הָאָדָם הַוָּא דִיקָא עַל-יִדִּי רַבּוּי
 תִּפְלָה וּבְקָשָׁה יָמִים וּשְׁנִים, וּמִרְגַּל אֶת עַצְמָוֹ אֲשֶׁר כֵּל
 מַה שָׁرָק קֹרֶה עַמֹּךְ, תְּכַפֵּר וּמִיד מִסְפָּרוֹ לִפְנֵיו יְחִבָּרֶךְ,
 וְגַן בְּכָל דְּבָר הַוָּא מִתְיַעַץ עַצְמָוֹ בְּדָת מַה לְעֹשֹׂת, הַכָּל
 רַק עַמֹּךְ יְחִבָּרֶךְ, כִּי יַדְעַ שְׁאֵין מֵשִׁיבֵין אַתָּה, וְאֵין מֵ
 שִׁיעֹזֶר לוֹ, כִּי אִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּעַצְמָוֹ, וְאוֹז —
 אִם תְּהִיה רַגֵּל לְחַיּוֹת חַיִּים כְּאֶלְגִּי, אֹז דִיקָא תִּקְבֶּל
 תִּפְלַתְךָ לְרַחֲמִים וּלְרַצּוֹן, וְתִזְכָּה שִׁיעֹשֶׂוּ לְךָ נִסִּים
 וּנְפִלוֹתָה, אַתָּהוּ וּמוֹפְתָּהָם כְּחָדָם מִן קָמִיא, וּבְלִבְדֵּךְ
 שְׁתַּהְיָה עַקְשָׁן גָּדוֹל לְקַיִם אֶת כֵּל זוֹת.

ה.

רָאה, אֲהֻובִי, אֲחֵי הַיְקָר לְהִכְנִיס אֶת עַצְמָךְ אֶל תָּזֵק
 הָאָמוֹנוֹת הַקָּדוֹשָׁה, וְתַדְעַ כִּי כֵל מַה שְׁנָאָרָע עַמָּךְ, הַכָּל
 בְּהַשְׁגַּחֲתוֹ הַפְּרַטִּי פְּרַטִּית, וּכְשַׁתְּתַבְּרֵר לְךָ יִדְעָה זֹו, אֹז
 תִוָּל לִקְבֵּל כֵל מַה שְׁעוֹבֵר עַלְיךָ בְשִׁמְךָ וּבְהַרְחַבתָה
 הַדָּעַת, כִּי הַמְּאָמִין הָאָמָתִי בָּוּ יְחִבָּרֶךְ, וְהַיּוֹדָע בִּידֵעָה
 בָּרוּךְ, אֲשֶׁר אֵין שָׁוֹם מִצְיאוֹת בְּלָעְדֵיכְךָ יְחִבָּרֶךְ כָּל,

כָּלְיוֹת אַמְוֹנָה

שםא

ובכל פנויה ויתנויה שם אלופו של עולם, אז על-ידי-זה מעבר על הכל, כי האמונה היא כלליות הקדשה וכלליות היהדות: אשרי המחזק את עצמו באמונה פשוטה, וידעו ועד שהוא פלו רק בידו יתברך.

. ו.

אהובי, אחוי ה'יך! עליך להכנס את עצמך אל תוכה האמונה הקדושה, ולידע אשר אין אדם נוגע במדה שМОכן לחברו, ואין מלכות נוגעת במלכות חברה, אפילו במלא נימא (יומה לח.), ובידיעה ובאמונה זו, אז לא תחירא מושום בריה שבעולים, כי מה יעשה לך אדם בלי רשותו יתברך? ואז כשתחקק היטב בתוך פנימיות לבך, אשר אין בלבך יתברך כלל, והכל רק ממנו יתברך, אז תהיה תמיד שאתה יבטוח, ולא תפחד מושום בריה כלל, וזה "כלליות האמונה" הקדושה — לידע כי הכל ממנו יתברך, ואין טבע כלל, והכל רק אחיזת עינים, ומה שיש לך לא יכולם לקח ממך כלל, ומה שלא שיך לך מAMILא לא יבוא אליך, ועל-כן אל תירא ולא תפחד כלל מושום דבר, וכשתכenis דבר זה היטב בדעתך, אז דיקא החה חיים טובים.

. ז.

אהובי, אחוי ה'יקר! כל מה שתכניס בדעתך אמתה
 מציאותו יתברך, ואות שאין בלאדיו יתברך כלל, איז
 על-ידי-זה תתחזק דעתך, ולא תצטרכ את שום בריה
 שבעולם, ותהי עצמאי לגמרי, ולא תהיה רגיש מושם
 דבר, ולא יהיה אכפת לך כלל מאחר, כי האמונה
 הקדושה בו יתברך מנגשת תקווה ובוחן חזק, עד
 שאיןו מתקען מושם בריה שבעולם, וחזק בדעתו
 מאד, ושום דבר לא יכול לשברו ולבטו ולחקו, כי
 המאמין האמתי רואה פמייד רק אמתת מציאותו
 יתברך, ויודע שהכל רק בשבייל הבחירה והנפשוין,
 ודעתי לנבון כי עקר שלמות האמונה הקדושה הוא רק
 כשהיא מחברת אל התורה הקדושה, כי בלי תורה,
 איז היא אמונה כזבבת, רחמנא לאין, כי יזיק את חברו
 ויאמר שהכל בהשגה וכדומה שיטיות כאלו; על-כן
 עקר "כלליות האמונה" הקדושה, שלמותה היא דיוק
 אם מלכשת ומחברת אל התורה הקדושה, אז יודע
 מה ואיז להתנהג — מה מותר ומה אסור, ומתרחק
 מעוברי רצונו יתברך, ואיןו מתקעב עמם כלל, ומכל
 שכן שאיןו מתקען מהם כלל, כי המאמין האמתי בו

כָּלְלִית אַמּוֹנָה

שם

יתברך, אין לו שם פחדים ושותם דאגות מושם ברים
שבועלים; אשרי מי שזכה להגעה אל אמונה ברורה
ומזקפת זו; אשרי לו!

.ח.

אהובי, אחוי ה'יך! ראה להכנס את עצמך אל
תוך האמונה הקדושה בתמיות ובפשיטות גמור,
והרגל עצמך לדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש אל
יעשו, וזה יכנס בך יותר את תשוקת זיו האמונה
הקדושה, כי בזה שדברים עמו יתברך, נתברר ונזהב
המדהה, וזוכה להכירך יתברך פנים אל פנים, הינו
שמתייל להרגיש את אמתת מציאותו יתברך בגלי
נפלא, וזה כל מה לך חיו משתנה לגמרי, כי מי שחזק
באמונה הקדושה, אזי עובר את חייו בטוב ובנעימים,
ומקיים מצוותיו יתברך בשמחה עצומה, כי הלא זה
צווי הבודא, וכן לומד תורתו יתברך בדבקות ובשמחה
ובחיות, מאחר שהיא כוללת חקיו יתברך, ואין לך עוד
שמחה יותר גדולה משמחה זו שהאדם זוכה לקיים
מצוות הפלך, וללמוד חקיו הקדושים, ואל כל זה תזקה
על-ידי אמונה ברורה ומזקפת בו יתברך, אשר אין לך

نعم וחיות וערבות יותר מזה. אשרי הוזכה להחיות את עצמו תמיד עם האמונה הקדושה.

ט.

ראה, אהובי, אחוי הזכיר, להכניס את עצם מחדש בכל יום ויום באמונה הקדושה בכלליות ובפרטיות ובפרטiyת פרטיות, כי "כלליות האמונה" הקדושה היא לידע כי הכל אלקיות גמור הוא, ואין שום דבר בעולם בלעדיו יתברך כלל, ואפלו הרע הוא כסא לה טוב, כדי לנשות בו את לב האדם היישראלי, אם יהיה חזק באמונה, ולא ימשך אחר חכמת הטבע והמקורה והמזל. ואף שרואה שאמות העולם מצלחים בשקריםם, אף על פי-כן זה לא יעשה אצלו שום רשות כלל, וידע כי הכל דמיון גדול, והם מטעים את העולם — זה עם העבودה זרה שלו באפן של מזר, וזה עם עבודה זרה שלו באפן של מטרף, חלי נופל וכו', פידוע כל מיני עבדות זרות שיש בעולם, מה שכבשו דעתם ומחשבתם של מיליון ערלים, אלו מאמנים באיזה מזר, ואלו מאמנים באיזה מטרף שהיה נספה וחלי נופל, אלו מאמנים באיזה בעל דמיון וכו'.

כָּלְיִית אַמּוֹנָה

שםה

שֶׁהָם כָּל עֲבוֹדֹת הַזָּרוֹת שַׁהְתֵּחַיל מֵהֶם פִּידּוֹעַ,
הַעֲבֹדָה הַזָּרָה שֶׁל הַנוֹּצְרִים וְהַמּוֹסְלָמִים וְהַהְזָדִים
וְהַסְגִּינִים וּכְוֹ', אֲשֶׁר הַכָּל שְׂקָר וְכֹזֶב, וּמְפֻטְמִים אֶת
דַעַתְם וְלִבְם שֶׁל מַלְיוֹנִי אֲנָשִׁים בְּשִׁקְרִים פָּתוּחִים, זֶה
בָכָה, וְזֶה בָכָה, וּבָאַמְתָה הַכָּל רַק אֲחִיזַת עַינִים. וּעַל-כֵן
"כָּלְיִית אַמּוֹנָה" הַקְדוֹשָה לִידָע וְלַהֲאמִין אֶת הָאַמְתָה
בְּאַלּוֹף אֶחָד — שֶׁאֵין נִמְצָא בְּלָעָדִיו, וְהַכָּל כֵּלָא קְמִיה.
וּנְתַן פָּחוֹת לְאַמְותַה הַעוֹלָם בְּשִׁקְרֵיהֶם כִּדי לִנְסֹות בָּהֶם
אֶת לֵב בֶּרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְרֹאֹת אֶם יְמִסְרָה נִפְשָׁו עַל קְדוֹשָׁה
שֶׁמוֹ יַתְבִּרְךָ, וַיַּזְפַּחַד לִיחְדוֹ בִּיחּוֹד אַמְתָה, וּבְפָרְטִיוֹת הַוָּא
— לִידָע בַּיְכָל מַה שָׁנַעֲשָׂה בּוּנְיוֹ אֲחִינוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּעֵצֶם שָׁנַתְנוּ פָחוֹת עַצּוּמִים לְהַרְעָה וְהַשְּׁקָר וְהַטְמָאָה
לְהַתְגִּבר וְלַהֲתִפְשֵׁט בְּעוֹלָם בְּכָחוֹת עַצּוּמִים, וְכֵל אֶלְוִי
הַכּוֹפְרִים בְּתֹרַה מִן הַשָּׁמִים וּבְקִיּוּם מִצּוֹת מַעֲשִׂיות,
יִשְׁלַחְמָם כָּחוֹת עַצּוּמִים, וְהַכָּל בְּשִׁבְיל הַבְּחִירָה וְהַגְּסִיּוֹן
— לְרֹאֹת אֵיךְ תַּחַזֵּק אֶת עַצְמָה, וַתַּבְדֵל מֵהֶם לְגִמְרִי,
וְהַעֲולָה עַל הַכָּל הַגְּסִיּוֹן הַכִּי גָדוֹל בְּטֻמָאת קְלִפָת הָעָרָב
רַב, שֶׁהָם כְּלוֹלִים מִכֶּל הַרְעָה וְהַטְמָאָה שְׁבָעוֹלִים,
וְהַתְלִבְשֵׁי עַצְמָם בְּמִצּוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהָם הַזָּדִים
הָאֲרוּרִים שַׁהְצִלְחוּ בְּעֻזּוֹנוּתֵינוּ הַרְבִים לְעַשׂות חַרְבָן
בְּכָל יִשְׂרָאֵל בְּמַשֵּׁך זָמֵן קָצֵר מִאֵד, מַה שֶּׁלָא הַצְלִיחוּ

כלליות אמונה

אמותה ה

- עולם במשך אלפיים שנים גליותינו, כי הם
- העבירות על הדת את רב רבים של כלל ישראל, והכנסיו
- בهم רעל ושנאה נגדו יתברך, אשר דבר זה לא נמצא
- אפלו בין עובדי עובדה זהה וכי גרים למייניהם, כי
- הם לכל הפחות מאמינים במשהו, והארורים ההלו
- מכחישים לגמרי במצוותו יתברך, ומלאו תועבות
- רעות את כל המקדש לישראל – עקרו קברים וחסלי
- במי חיים לגמרי, חתכו מותם ונולו אותם, הורידו את
- גדר האניות והקדשה מבנות ישראל, ומגיל צעריהם
- כבר מטמאים אותם בזנות וכו', מפטמים את כל
- נשות ישראל בנבלות וטרפות,בשר חמורים וסוסים,
- חויר וכו', ועשויים אותם מומרים להכיס בחלול שבת
- וזלזול המצוות, ומערבים את כל נשות ישראל עם
- פסולים וגויים ממש, וכל זה למען הנזון – לנשות
- את אחינו בני ישראל אם ישארו באמונה פשוטה בו
- יתברך, ולא ימשכו אחרים – לא במחשבת ולא
- בדיבור ולא במעשה, וזה הנזון וכי קשה לכל
- נשות ישראל מזו קבלת התורה, אף פעם לא היו
- עוד במשך כל הדורות נסונות כל-כך קשים לכל
- נשות ישראל כמו בדור זהה מקלט טמאת הארץ
- רב. ובפרט פרטיות הנזון הוא אצל כל אחד ואחד

כָּלְיִוֶת אַמֹּנָה

שמע

שעובר עליו – קטעות וירידות וחלישות הדעת ממנה בעצמו עד שנופל ביאוש, ואיןו מאמין שגם הוא יכול להתקרב אליו יתברך, וגם הוא יכול להתעלות בתכליות הקדשה, ועל כן אהובי, אחיך היקר, עליך לחדש עצמן מחדש בכל יום ויום באמונה הקדושה בכליות ובפרטי פרטיות, ולא להתפעל משום דבר ומשום בריה שבעוולם, ותעמד חזק בנזחת האמונה הקדושה המקשרה ומשלבת אל התורה הקדושה, כי אמונה بلا תורה הרי היא בכלל אמונות כוזבות, כי תורה והאמונה הם אחדות אחת, ואי אפשר להפרידם, כי תורה הקדושה היא חכמתו ושכלו יתברך, ועל כן העקר להכנס את עצמן תמיד באמונה פשוטה בו יתברך, וזה כליות הקדשה, כליות היהדות, ולגלוות ולפרסם את זה לכל העולם כלו ולא להתביס משום בריה שבעוולם כלל; אשרי מי שהיה חזק בזאת, ואז יירש את שני העולמות יחד.

.י

אהובי, אחיך היקר! ראה להכנס את עצמן בתוך האמונה הקדושה, ותדע כי אין בלעדיו יתברך כלל,

כלליות אמונה

והכל לכל אלקות גמור הוא – דומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם אלקות בהתלבשות הזו, וכל מה שנראה כנפרד ובפרטיות שגتنנו כחות להטהמה ולעבודה זרה של אמות העולם ולמינות ולאפיקורסות של הערב רב להטבר, הכל בשבייל הבחרה והגשyon – לראות איך שתוכל לחזק את עצמן באמונה פשוטה בו יתברך – לידע שהם כלם קלפות קשות ורעות המכוסות את אמתת מציאותו יתברך, כי המאמין האמתי יודע שהכל אלקות גמור הוא, ואין לו רק התורה הקדושה, ותclf-וימיד מי שרק רוצה להפריד אותו מהתורה הקדושה, ואפלו שרק רוצה לקර במצוה אחת, תclf-וימיד יודע שהוא בא מכחות הטהמה, ומכל שכן עבדות הזרות והערב רב המשתלטים על עם ישראל, הרוצים להעבירנו לגמרי מהdet, רחמנא לאצלו, ולבטל מאתנו את כל התורה והמצוות, אנו יודעים כי כלם בכלל קלפות טמאות, ואנו צריכים להזהר מהם ולהתרחק ולהفرد מהם לגמרי, ושלא יהיה לנו שום חלק עליהם כלל.

כָּלְיוֹת אֶמְוֹנָה

שמט

יא.

עליך לדעת, אהובי, אחינו היקר, כי הכל אלקיות גמור הוא, אף שנדמה לך שבמקום איןנו נמצא הקדוש ברוך הוא, כי אתה איןך מרגישו, כל זה בא לך מרבי עונותיך, כי המאמין האמת יודע שאין בלוודיו יתפרק כלל, ואפלו בחיל הפנוי גם שם אלקיותו יתפרק כיין שאמרו חכמיינו הקדושים (מדרש רבה, פרשת ואתחנן, פרק ב', סימן כ"ח): משה שמו אף בחילו של עולם, שנאמר כי ה' הוא האלים בשמות ממול ועל הארץ מפתחת אין עוד. מהו אין עוד? אפלו בחילו של עולם [עיין שם], כי באמת אין בלוודיו יתפרק כלל, והוא כלל אלקיות גמור הוא, ובידיעות אלו יזכה לעבר על הכל, ולא יהיה לו שום נסונות, וזה כלליות היהדות — להיות חזק "בכללות האמונה" הקדושה; אשרי מי שמאמין בו יתפרק בתמיות ובפשיטות, וועבר על-ידי אמונתו על הכל, אפלו את החיל הפנוי.

יב.

ראה, אהובי, אחינו היקר, להכנס את עצמך אל

כָּלְיִות אֶמְוֹנָה

תוך האמונה הקדושה ותדע אשר אין שום ממציאות
בלעדיו יתברך כלל, והכל לפל אלקות גמור הוא,
ודומות, צומח, חי, מדובר, הכל אלקות הוא, וארכין
להבות היטב את הארץ לשמע את הרמזים שהקדוש
ברוך הוא מרים לו, ולהבות היטב את העינים ולראות
את אלקותו יתברך שמחה ומהנה את כל הבריאה
כלה, ולהשתדל לדבק עצמו בו יתברך בדבקות אמת,
ואז יתhapeך לו הכל לטובה, וזה כלויות היהדות,
כלויות האמונה הקדושה — לידע אשר אין בלעדיו¹
יתברך כלל, וכל מה שיכניס את עצמו בזה, ירגיש
טעם ונעם אחר בחייו, אשרי לו!

יג.

אהובי, אחינו יקיר! ראה להכניס את עצמה אל
תוכה האמונה הקדושה, ותדע כי بلا אמונה חיו מרים
כלעננה, וכי אפשר להתקיים כלל, כי האמונה היא
רפאה גם בגשמיות, ומכל שכן ברוחניות, כי בזה
שהאדם זוכה להאמין בו יתברך שמחה ומהנה ומקים
את כל הבריאה כלה בזה זוכה להדבק עצמו בו
יתברך, כי האמונה היא הדבקות, וכשהאדם דבוק בו

כָּלְיִוָּת אַמּוֹנָה

שנה

יתברך שהוא חי החיים, אז ממשיך על עצמו חיota
ונעם רציו, ענג שעשי וערבות; אשר לו! ואז לא חסר
לו כלום. זהה כליות הקדשה, כי כל היהדות תלואה
באמונה פשוטה בו יתברך, ובזה ממשיך על עצמו
חיות מחי החיים, וכי שאינו מודה במצוות השם
יתברך, רחמנא לאצלו, מראה שלא עמדיו רגלי אבותיו
על הר סיני, ואינו מזרע ישראל כלל, רק מהערב רב
שנתערבו בינו במשך אריכות הגלות, ועכשו
משתלטים על עם ישראל, ומכללים אותם בעברות
חמורות, ועוקרים אותם מיהדותם, רחמנא לאצלו,
ועלינו להתרחק מהם בתכליות הרחוק ולא למן להם
שום כח וממשלה כלל, ולא להכנייע עצמנו אליהם
כלל, כי הם אינם מזרע ישראל.

יד.

אהובי, אחי היקר! ראה לחזק עצמך ביותר עם
האמונה הקדושה, ותדע כי הכל לאלקות גמור
היא, ואין שום מציאות בלעדיו, יתברך כלל, והכל
לכל אלקות גמור היא, וכל מה שתכenis בדעתך את
אמתת מציאותו יתברך, כמו כן תזכה להצלל בו יתברך

כָּלְיִוֶת אַמְוֹנָה

יּוֹתֶר וַיּוֹתֶר, וַתָּצַח לְהַמְשִׁיךְ עַלְיָק אֹור גָּדוֹל וַנְוָרָא
מֵאַד, כִּי הַמְּכִנִיס אֶת עַצְמוֹ בַּתוֹךְ הַאַמְוֹנָה הַקָּדוֹשָׁה,
נִמְשַׁכְתּוּ עַלְיוֹ אַחֲרַכְךָ הָאָרֶה עַצְוָמָה מִשְׁרָשׁ נִשְׁמָתוֹ,
וּמְאִירָה לוֹ בְּכָל הַרְכִיו, כִּי הוּא יִתְבְּרַךְ הַוָּא אֹור נָוָרָא
וּנְשָׁגֶב, וְכֹפֵי שֶׁהָאָדָם מַכְיָן אֶת עַצְמוֹ עִם הַאַמְוֹנָה
הַקָּדוֹשָׁה לְהַאֲמִין בּוֹ יִתְבְּרַךְ בְּתִימִוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת
גָּמוֹר, כְּמוֹכָן נִמְשַׁכְתּוּ עַלְיוֹ אַחֲרַכְךָ הָאָרֶה מִשְׁרָשׁ
הַקָּדוֹשָׁה כָּלְיִוֶת הַאַמְוֹנָה הַקָּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר בָּזָה תְּלִפְיהָ כָּל
הַיְהּודִות; אֲשֶׁרִי מֵשִׁיחַזְק אֶת עַצְמוֹ בְּאַמְוֹנָה פְּשָׁוֶטה,
וַיַּדְבֵק עַצְמוֹ אֶלְיוֹ יִתְבְּרַךְ בְּאֶמֶת וּבְתִימִוֹת; אֲשֶׁרִי לוֹ
וְאֲשֶׁרִי חָלֻקו!

טו.

אָחִי הַיְקָרָ! רָאָה לְהַכְנִיס אֶת עַצְמָךְ בְּכָל פָעָם אֶל תֹּוךְ
הַאַמְוֹנָה הַקָּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר הִיא כָּלְיִוֶת הַיְהּודִות, וְצָרִיךְ
לְהַתְּחִדְשֵׁ עַצְמוֹ בְּכָל פָעָם מְחֻדֶשׁ דִיקָא, וְלֹא מְסֻפֵּיק
שֶׁפְּכַר יָדָע, כִּי כֹפֵי הַקְּטָנוֹת וּהַיְרִידֹת וּהַבְּלָבוֹלִים
שֶׁמְסִבְבִּים אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מְחֻדֶשׁ,
עַלְיוֹ לְהַתְּגַבֵּר זֶה לְעַמֶּת זֶה בְּכָל הַאַמְוֹנָה הַקָּדוֹשָׁה —
לִידְעָ בְּאַמְוֹנָה בְּרוֹרָה וּמְזַכְּכָת, אֲשֶׁר אֵין שָׁוֹם מִצְיאוֹת

כָּלִיּוֹת אֶמְוֹנָה

שנג

בַּלְעָדָיו יַתְּבִּרְךָ כָּלֶל, וְהַכֶּל לְכֶל — הַוּמָם, צָוָמָח, חֵי,
מִדְבָּר, הַם עֲצָם עֲצָמִיות חַיִות אַלְקָוֹתוֹ יַתְּבִּרְךָ מִמְּשׁ.
וּבִידְיוֹת אַלְוָיו יַזְכֵּה לְהַאֲרִיךְ אַפּוֹ עַל כָּל מַה שָׁעוּבָר
עַלְיוֹ, כִּי עַקְרָב הַמְּרִירּוֹת וַהֲדֵפָאוֹן שָׁמְסָבִים אֶת הָאָדָם
הַם רַק הַכְּפָעָס וַהֲקִפְּדּוֹת שְׁהֽׁוֹרְסִים לְגַמְרִי אֶת מִתְּ
הָאָדָם וַמְשָׁבְּרִים אֶת תְּבוּנָה לְגַמְרִי, וַזָּה מַחְשִׁיק לוֹ אֶת חִיּוֹ,
וְכָשָׁאָדָם מַחְדִּשׁ עֲצָמוֹ בְּאֶמְוֹנָה הַקְּדוֹשָׁה, וַיַּדַּע שֶׁדָּבָר
גָּדוֹל אוֹ דָּבָר קָטָן הַכֶּל מִמְּנוֹ יַתְּבִּרְךָ הַיָּקָא, אֹז יַאֲרִיךְ
אַפּוֹ עַל כָּל מַה שָׁעוּבָר עַלְיוֹ, וַזָּכָה לְהַכְּלָל בּוֹ יַתְּבִּרְךָ,
וַיַּתְּהַפְּכוּ לוֹ הַחַיִּים לְנָعִימּוֹת וּלְמַתִּיקּוֹת. כִּי מַי שָׂוֹכָה
לְאֶמְוֹנָה בְּרוֹךְ וַמְזֻכָּת, אָזִי כָּל הַחַיִּים שָׁלוֹ הַוּלְכִים
כָּבֵר בָּאָפָּן אַחֲרָי לְגַמְרִי; אָשָׁרִי לוֹ!

תִּם וְנִשְׁלָם, שְׁבָח לְאֵל בּוֹרָא עוֹלָם!

אָמֵן אָמֵן אָמֵן

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר לעניין האמונה
הקדושה בו יתברך, שצרייכים ליזנות
לאמונה ברורה ומצוcta בזו, עד
ששות בריה לא תוכל להכנס בו
ספקות, רק יהיה פל-כח חזק באמונה
הקדושה בו יתברך, עד שיראה אותו
יתברך בכוכול מרוב אמונה, (הינו
שמכל דבר יראה ויבין ונשפיל רק
את אמתת מציאותו יתברך) ; ואמר:
מי שאוכה לאמונה ברורה ומצוcta
בזו, אותו כבר לא יכולם לבלבל
ולכטיל כל.

(אמרי מוֹהָרָא"ש, חלק א', סימן רא)